

60+ och singel

En humorroman av

Nina Backlund

Till min dotter.
Efterlängtnad, älskad.

~~~

Smashwords Edition

Copyright Nina Backlund. All rights reserved.

Mångfaldigande av innehållet i denna bok, helt eller delvis, är enligt lagen om upphovsrätt förbjudet utan medgivande av författaren. Förbudet gäller även varje form av mångfaldigande genom tryckning, kopiering, bandinspelning, elektronisk lagring och spridning.

~~~

Omslag/Cover: Nina Backlund

ISBN 978-952-93-0603-9 (PDF)

ISBN 978-952-93-0605-3 (EPUB)

ISBN 978-952-93-0606-0 (RTF)

ISBN 978-952-93-0927-6 (Kindle)

ISBN 978-952-93-0928-3 (hft.)

Så här har andra tyckt om boken:

”Nu har jag STRÄCKLÄST Solveig – och jag är imponerad; den är verkligen bra! Om inte den antas för publicering, så är jag Mao Ze-tung! Texten driver en framåt hela tiden, är levande, färgstark och rolig. Nu har ju både Paasilinna och Oja-harju kastat in handduken, så fältet är fritt – varsågod!”

***

”Den är rolig, den har ett mustigt och mycket tilltalande språk, och den har en viss spänning utan att den är en deckare. Däremot är det mycket action på det viset att det hela tiden händer nya och många gånger oväntade saker.

Jag tar gärna huvudpersonen till mitt hjärta trots att hon inte alltid är en hjärtlig person. Hon är inget våp, men heller inte en hjältinna. Hon visar gärna upp en barsk utsida fastän hon innerst inne har ett hjärta av guld.

Hur ofta får vi läsa en bok där huvudpersonen är en överviktig, vresig 60+:-are, jag bara frågar? Detta är en bok som gör mig glad!”

Smashwords Edition, License Notes

This ebook is licensed for your personal enjoyment only. This ebook may not be re-sold or given away to other people. If you would like to share this book with another person, please purchase an additional copy for each recipient.

If you're reading this book and did not purchase it, or it was not purchased for your use only, then please return to Smashwords.com and purchase your own copy.

Thank you for respecting the hard work of this author.

Prolog

Föga anade Solveig vilka oväntade kort livet tänkte dra ur rockärmen när hon en dammig julimorgon, precis som vanligt, vred om nyckeln i låset och med ett hurtigt: ”Godmorgon, mamma!” steg över tröskeln till sin mors lägenhet och drog igen dörren efter sig.

Här behöver vädras, tänkte hon, klev i farten ur skorna på den dassigt bruna dörrmattan av stickiga kokosfibrer och ställde ifrån sig handväskan på telefonbordet. Hon hade redan börjat kränga av sig kappan när hennes blick fastnade vid den bronserade pendylen på väggen borta i vardagsrummet. Kvart i åtta! Solveig insåg med ett undertryckt stön att hon redan var sen så det räckte och behöll därför den kittvita sommartrenchcoaten på när hon skyndade vidare till köket. Där öppnade hon raskt kallvattenkranen, gläntade på vädringsfönstret och plockade fram filterpåse och kaffeburk ur ett ärtgrönt skåp ovanför diskbänken.

”Har du sovit gott?” ropade Solveig över axeln mot sovrummet, för att överrösta vattnet som hon lät rinna medan hon skyndsamt öste upp fyra strukna mått kaffe i filterhållaren.

”Det har lovats regn framåt kvällen och det kan nog sannerligen behövas”, fortsatte hon en smula beskäftigt, när hon stunden senare på ljudlösa strumpfötter stegade genom det mörklagda sovrummet och lät den midnattsblå rullgardinen fara upp med en smäll. ”Maken till torr sommar har vi väl inte haft på gud vet när?”

Den rakbladsvassa morgonsolen sköljde in i rummet och med ett ögonkast på de två trubbnästa porslinshundarna på fönster-

brädan noterade Solveig trött att det var dags för dammtorkning. Med ännu en knappt hörbar suck vände hon sig bort från fönstret, mot sängen. Ögonblicket därpå insåg hon att modern högaktningfullt struntade i såväl väderlek som damm. Och inte bara denna morgon, utan alla mornar och i all evighet, amen.

Med en suck, denna gång ljudlig och av lättnad, tog hon trots allt av sig kappan.

***

Vid det här laget hade Solveig i närapå tjugo års tid haft det högst diskutabla nöjet att fungera som sin mors kombinerade hushållerska och sällskapsdam, de senaste sju även som en i sanning okvalificerad och minst sagt motvillig hemsjukvårdare. Det finns därmed inte någon som helst anledning att kritisera henne för att hon tillät sig att sucka av lättnad, när modern denna morgon, vid aktningvärda nittioett, helt kallt lät bli att vakna. Med extra emfas på ”kallt”, för när Solveig omsider tog sig för att kontrollera hennes puls – eller snarare för att konstatera avsaknaden av densamma – insåg hon att modern, av den ringa kroppstemperaturen att döma, sannolikt måste ha somnat för gott strax efter sänggåendet kvällen före. Nyktert slog hon fast att den slutsatsen minsann inte tarvade någon mångårig, rättsmedicinsk skolning.

Kontentan av det oväntade dödsfallet hade blivit en irriterande rörig dag. Istället för att, som planerat, hasta iväg till kontoret hade Solveig nödgats frotera sig med såväl läkare som polis och en snudd på överdrivet tjänstvillig begravningsentreprenör. Ordningmaktens närvaro föranleddes av att den gamla haft den dåliga smaken att avlida i sitt eget hem och inte, som önskvärt, under mer kontrollerade former på någon form av äldreboende. Eller

som den unge, nitiske polismannen grötmyndigt hade deklarerat: "Vi måste ju utesluta att den avlidna uppsåtligen tagits av daga."

"Tagits av daga?" hade Solveig fnyst, och ilsket spänt ögonen i ynglingen, som med hårfästet alldeles knottrigt av svett droppar sett påfallande varm och obekvämt ut i sin mörkblå uniform. "Herregud, människa! Naturligare än så här kan man väl knappast dö? Av ålderdom när den är som bäst, skulle jag vilja påstå."

Pojkvaskern hade flackat med blicken och nervöst börjat fingra på batongen vid sitt bälte, och efter att ha mumlat något som lät som "sambandscentralen" och "vakhavande" slank han iväg genom ytterdörren. Medan klampet av hans stadiga poliskängor tonade bort ute i trapphuset kom Solveig på sig själv att tänka att stackaren ju inte kunde ha vetat att hon under de senaste åren både en och två gånger tänkt i precis sådana uppsåtliga banor. Men faktum kvarstod: moderns död var helt naturlig. Välkommen, ja, men inte desto mindre naturlig.

Vid tidpunkten för dödsfallet var Solveig en inbiten arbetsnarkoman på "sextio plus", och förutom all den tid hon ägnat åt lilla mammas väl och ve hade hon till fullo varit sysselsatt med driften av sin egen, blomstrande bokföringsbyrå. Det hade snarare varit mer av en regel än ett undantag att hon avsatte tio timmar om dagen, ofta sex dagar i veckan, på sitt arbete. Och med anledning av sina kunders månatliga momsredovisningar och löneutbetalningar hade hon ytterst sällan kostat på sig mer än korta, oregelbundet återkommande semestrar.

Så hade i stora drag hennes liv sett ut under de senaste trettio åren och det tarvar inte mer än en högst medelmåttlig intelligens för att räkna ut att utrymmet för några amorösa eskapader varit minst sagt bristfälligt. Vid moderns sorti var Solveig således både ogift och barnlös, men förvisso en veritabel klippa när det kom till skattelagstiftning.

För att ta till en riktigt utsliten kliché skulle man utan en tillstymmelse till överdrift kunna säga att hon varit gift med sitt arbete. Men inget ont i det! Äktenskapet hade inte varit bara långt utan även osedvanligt lyckligt. Åtminstone så länge det begav sig, vilket händelsevis råkade sammanfalla med att den ålderstigna modern långt om länge gick ur tiden.

I ett rasande tempo bestyrde Solveig med kremering, den efterföljande bouppteckningen och tömning av moderns bostad, och när lägenheten väl överlämnats till försäljning föll hon snabbt in i sina vanliga rutiner. Men ändå inte riktigt. Nu, när hon plötsligt inte hade någon annan än sig själv att ta vara på, upptäckte hon rätt omgående, till sin stora förvåning och i viss mån fasa, att hon börjat tappa lusten för sitt arbete; en för Solveig högst obekant känsla, som dessutom stadigt förstärktes.

Den enkla urnan med moderns aska, som ända sedan hon i en enkel, brun papperskasse burit hem den från begravningsbyrån hade blivit stående på bänken i köket, blev en daglig påminnelse om att hon inte tycktes få någonting ur händerna. För stunden fungerade den som ett minst sagt makabert bokstöd för hennes omfattande samling kokböcker.

Till slut hade det gått så långt att hon bara genom att uppbåda all viljestyrka hon kunde lyckades ta sig ur sängen på morgonen. För varför skulle hon egentligen stiga upp? Hon visste ju att dagen, som alltid, inte skulle föra med sig någonting annat än samma debet, kredit, tradiga månadsrapporter och regelmässiga sammandrabbningar med skatteförvaltningens alltid lika imbecilla tjänstemän.

Diagnosen var lätt att ställa. Lagom till sin sextioandra födelsedag hade Solveig drabbats av en depression.

Grattis, Solveig, du har blivit kärring, konstaterade hon dystert, när hon en förmiddag satt i telefonkö hos vårdcentralen, för

att med berått mod sälla sig till raden lyckopillerknappande fruntimmer i övre medelåldern.

Tre antidepressiva veckor senare hade Solveig lyckats göra en minst sagt häpnadsväckande kovändning i rutschbanan på väg ner i bråddjupet. I samma takt som de blytungade ovädersmolnen skingrades och hon segade sig upp mot ljuset framträdde konturerna av ett nytt liv med allt större skärpa. Följden blev att hon en vacker sensommarmorgon bestämde sig för att så snabbt som möjligt avveckla sin verksamhet för att helt sonika pensionera sig något tidigare än planerat.

Så fort beslutet var fattat printade hon på ett par chockrosa A4-sidor ut den hurtiga uppmaningen: *Livet är till för att levas!* Bara för säkerhets skull och i händelse av att hon skulle börja vackla i sina goda föresatser.

Det ena exemplaret tejpade hon upp på väggen mittemot skrivbordet på kontoret, det andra mitt på kylskåpsdörren hemma i sitt kök. Det sistnämnda hamnade ovanpå en annan lapp med frågan: *Är du verkligen hungrig?* Fast det gjorde i och för sig inte så mycket. Solveigs hittillsvarande försök att gå ner i vikt hade ändå varit relativt fruktlösa, eftersom hennes stående svar på denna, i hennes tycke högst retoriska fråga, alltid blev samma rungande: ”JA!”

En kort vecka senare tog hon ett något mindre, men likafullt synnerligen avgörande, steg ut i sitt nya liv: under en och samma eftermiddag införskaffade hon sitt livs första bärbara dator och ordnade i samma veva med en snabb bredbandsuppkoppling till sin bostad.

När solen vände på sin bana och dagen övergick i kväll var hon on-line.

1.

Som glad nybörjare ute i sajberspejs ägnade jag mig i förstone åt att surfa runt och bekanta mig med nätet och alla dess möjligheter. Ja, jisses, så mycket det finns där ute, bara man vet att leta på rätt ställe! Bland annat snubblade jag rätt omgående på en helt seriös och mycket innehållsrik hemsida, där det gick att läsa in sig på precis allt som kan vara värt att veta i händelse av att man planerar att ta sig själv av daga. Jag bokmärkte den faktiskt, bara för alla eventualiteters skull.

Sen ska vi inte tala om det otal med sajter som tillhandahåller recept på hemmagjorda bomber av olika magnituder. Det verkar ärligt talat inte särskilt svårt att få till en rejäl smäll om man vill, men eftersom jag nu inte hade för avsikt att spränga påven i luften eller något i den stilen siktade jag framför allt in mig på de olika dejtingsajterna. Jag hade kommit till insikt om att tiden var mogen – ja, i mitt fall borde man kanske säga övermogen – för lite rajtantajtan i livet.

Därför satte jag mig en lördagskväll ner framför datorn i gott sällskap av en nyöppnad treliterslåda Foot of Africa, och lyckades utan större problem registrera mig på en av de större sajterna. Erkännas bör, att min profil möjligen blev lite onödigt frivol, eftersom inspirationen ökade lineärt i relation till den sjunkande nivån i min *bag in box*. Men med de vitala personuppgifterna, som till exempel min ålder, var jag i alla fall fullständigt sanningsenlig.

För övrigt måste jag här passa på att ge mig själv en eloge för att jag under kvällens övningar, den tilltagande berusningen till trots, hade vett nog att skriva upp mitt användarnamn och lösenord! Påföljande morgon var nämligen mina minnesbilder minst sagt diffusa, och i munnen smakade det som om en hel flock kanadagäss utträttat sina behov på och under min tunga.

Efter en relativt ostadig runda till badrummet – och två Treo nedsköljda med nästan en liter mineralvatten direkt ur flaskan – hade jag känt mig tillräckligt i form för att logga in och kontrollera om någon hittat till min profil. Till min oerhörda förvåning noterade jag rentav ett oväntat pirr på ett onämnbart ställe, när jag med bakfylledarriga händer knackade in mina inloggningsuppgifter. Fast risken fanns ju förstås att inte en endaste själ besökt min sida.

Mina farhågor visade sig dock fullständigt obefogade. Under de fåtaliga timmar jag ägnat mig åt att sova av mig den onödiga rödvinsfyllan hade hela etthundratolv personer tittat på min profil! Ett överraskande stort antal hade dessutom skickat mig ett så kallat snabbmeddelande, och jag insåg att resultatet redan i detta tidiga skede vida översteg mina förväntningar.

Bakrusets dimmoln skingrades med ett bildligt *Poff!* och hjärnan kändes med ens som sitt vanliga, kristallklara och analytiska jag. Men det tarvades utan tvekan en kanna starkt kaffe och ett par trepålægssmörgåsar innan jag var redo att skrida till verket.

Jag har med åren utvecklat en rent barnslig förtjusning för kombinationen kokt, skivat ägg plus salami plus ost; definitivt en mycket bidragande orsak till mina fruktlösa försök att komma ner till storlek 42 igen. Att också margarinet borde räknas som pålägg gör ju inte saken bättre.

Styrkt av en bastant smörgåsfrukost hade jag några timmar senare systematiskt gått igenom mängden hittillsvarande intressenter, och min första häpnad över ett förvånansvärt stort antal män under trettio hade börjat lägga sig.

I min ålder har man hunnit bli tillräckligt luttrad för att inse att i vår Herres hage skuttar de mest underliga kreatur omkring, och bland dessa uppenbarligen även unga glopar med en dragning till gamla tanter. Fast, nåja, det måste väl trots allt anses snäppet sundare att tända på pensionärer än småbarn, det tycker jag nog.

Jag erkänner dessutom villigt att jag faktiskt tillät mig en stunds dagdrömmeri om en dejt med en fast och fräsch tjugoåttåring, men därefter raderade jag resolut alla som var yngre än fyrtiofem liksom samtliga på rätt sida om åldersstrecket, men som saknade foto.

Ett antal kvinnfolk fick åldern oaktad gå samma väg, eftersom jag aldrig varit lagd åt det hållet. Vad den saken anbelangar finns det inte utrymme för ens den minsta av brasklappar; jag har aldrig attraherats av någonting annat än män, punkt och slut, och det var ju dessutom inte någon ny väninna jag hoppades fånga i nätet.

Efter en noggrann genomgång av återstoden låg så till slut en prydlig och mycket kort lista med tänkbara kandidater framför mig på sekretären:

Erik, 54. Änkeman och lantbrukare med tre utflugna barn och en ålderstigen labradortik. Förtjust i dansbandsmusik, jakt och gamla, amerikanska bilar.

Lennart, 60. Frånskild tjänsteman med mellanchefsposition i försäkringsbranschen och eget, relativt nybyggt hus i trevligt villaområde. Två vuxna barn och delad vårdnad om en helig birma. Intresserad av konst, film, litteratur och italiensk matlagning.

Rafael, 64. Etablerad konstnär med tre begagnade fruar i bagaget och en drös med mer eller mindre fullvuxna barn. Intresserad av det mesta, men framför allt av att leva. Bosatt i ett stort, gammalt hus i skärgården. Inga andra husdjur än barnen.

Henric, 46. Ogift och barnlös IT-konsult. Sportintresserad och samlare av årgångsviner. Bostadsrätt på fem rum och kök med exklusiv adress i innerstan. Inga husdjur.

Fyra vitt skilda personligheter. Detta skulle onekligen bli intressant! Jag lutade mig bakåt i stolen, la armarna i kors och ägnade en stund åt att med eftertanke begrunda mina val före jag tog mig an att författa mina svar. Mentalt gnuggade jag händerna av förväntan och den där elektrifierade känslan i mitt hemligaste rum hade återkommit med förnyad intensitet.

2.

En dryg vecka senare hade jag etablerat mejlkontakt med samtliga fyra herrar. Det var tur att jag var så gammal i gamet i min företagarroll, för jobbet skötte jag under den här tidsrymden mer eller mindre med vänster hand. För första gången i världshistorien hade jag till och med varit tvungen att begära uppskov på ett bokslut! Men vad gjorde väl det egentligen? Engagemangsförrådet var tömt och det var de facto de sista boksluten jag skulle göra före mitt nya liv som *not so very young but bloody free and single* skulle börja på allvar.

Erik, bonden, visade sig snabbt vara en riktigt trevlig prick. Hans mejl var humoristiska och innehöll alltid en stor portion självironi. Jag märkte tydligt att han älskade sin gård och sin lastgamla och förmodligen även illaluktande hund. På bild var han en muskulös, storvuxen karl, som såg bekväm ut i sin slitna, blå overall och keps från Granngården.

Haken, för mitt vidkommande, var hans brinnande intresse för amerikanska 1950-talsbilar. Det var inte svårt att måla upp en framtida bild av en eventuell relation, där hans fokus sakta men säkert förflyttade sig från mig till en välpolerad Chevrolet i takt med att tiden gick. Krasst sett är det ju så, att välskötta gamla amerikanare ökar i värde med tiden, medan trenden för mogna kvinnor – hur välvårdade de än må vara – snarast är värdeminsk-

ning. Och det där med dansband är ärligt talat inte riktigt *my cup of tea*.

I ungdomen älskade jag i och för sig att dansa, men redan då var det Tommy Steele, Elvis och Beatles som fick mitt musikaliska hjärta att banka lite snabbare. Långt senare upptäckte jag Bruce Springsteen, och har som vana att dra på *Born in the USA* på högsta volym när jag ska städa; fantastisk musik när man vill få upp dammsugartempot.

Försäkringsmannen Lennarts mejl var, inte helt oväntat, mer åt de timida hållet och stod helt i paritet med hans något ”genomskinliga” yttre. Ja, ni vet, något i stil med den där ståupparen Johan Glans, fast med gott om gråstänk i det rödblonda håret. Menlös var väl det första adjektiv jag kom att tänka på, om jag ska vara uppriktig.

Efter några brev kröp det fram att han köpt sin förhållandevis stora villa tillsammans med sin förra hustru, som för övrigt inte alls var nummer ett i raden. Nej då, hans första fru hade knappt två år tidigare gått bort, och lille Lennart hade hastigt gift om sig med en arton år yngre karriärkvinna i managementsvängen. Av allt att döma en klipsk sådan, för nye maken hade i förälskelsens förvirring antecknats som ensam gäldenär för bostadslånet, trots att båda parterna stod som ägare i köpebrevet.

Mindre än året senare hade fru nummer två tröttnat på ”gubben” och begärt skilsmässa. Den försmådde maken drogs således med en saftig, månatlig extraamortering för det topplån han tvingats ta för att lösa ut damen ur huset. I mina ögon ett rysligt korkat drag, men karln lät snäll och skrev en exemplarisk, korrekt svenska, så den transparenta apparitionen till trots fick han tills vidare hänga med på listan.

Rufsigte Rafael – på fotografierna till förvillelse lik allas vår Albert Einstein – visade sig snart nog vara en överdängare på kom-

plimanger. Somliga helt rumsrena, men det stora flertalet med en fond av mer eller mindre grova, erotiska anspelningar. I andra sammanhang hade jag säkert blivit förorättad, men det här var ju ett val jag själv gjort, så jag kände mig mer smickrad och upphetsad än förbannad och frigid.

Min kanske något förhastade slutsats blev dessutom att det stora antalet genomplöjda fruar och mängden barn med stor sannolikhet måste innebära att karln, om tillfälle bjöds, skulle visa sig vara en överdängare i sänghalmen.

Bilderna han skickat av sitt härliga, gamla kråkslott, med en helt underbar utsikt över en skyddad innanfjärd, bidrog för övrigt till att mitt redan relativt stora intresse ökade ett par, tre grader. Den mannen bara måste jag träffa i levande livet.

Sist, men inte minst, var det så Henric, datakillen. Extremt behaglig att vila ögonen på, med sin lätt solbrända hud, sin slanka, vältränade kropp utan tillstymmelse till kulmage och de vitaste tänder och klaraste blå ögon jag någonsin sett. Fast det återstod att se om han i slutändan skulle lyckas leva upp till mina förväntningar, eftersom jag blivit informerad om att det är en enkel match att polera upp sig, om man besitter något mer än rudimentära kunskaper i bildredigering.

Men den flotta, centralt belägna bostaden på bekvämt gångavstånd till varuhus, teater, opera och restauranger lät förstås inte alls illa. Och nog var jag definitivt mer än lovligt nyfiken på innehållet i hans två stora vinskåp, det har jag ingen anledning att försöka dölja.

Det som låg Henric i fatet var naturligtvis ålderskillnaden på hela sexton år. Kanske var han av den sorten som omedvetet söker ett moderssubstitut..? Jag hade sannerligen inga som helst planer på att i min ålder bli tonårsmamma till en fullvuxen karl på fyrtiosex.

Efter några veckor av intensiv, digital brevväxling började jag tycka att tiden var mogen för att känna var och en av mina kandidater på pulsen *in real life*. Jag tyckte att jag lyckats bilda mig en rätt bra uppfattning om vars och ens personlighet och dessutom uppvisade alla fyra vid det här laget tydliga tecken på distansförälskelse. Och, jodå, nog började jag känna mig mer än otålig jag också.

Baserat på egna erfarenheter kan jag upplysa om att det finns få saker som kan bygga på ens iver lika mycket som åtta-tio år av självalt celibat. När målet dessutom syns vara inom räckhåll är tålmod inte längre någon dygd, utan snarare att likna vid masochism. Karlfeldt var enligt mitt förmenande helt ute och cyklade när han diktade: *Intet är som väntans tider*. Det modifierade ordspråket: *Den som väntar på något gott, väntar alltid för länge*, är absolut mer med verkligheten överensstämmande.

Men hur som helst, nu bar det sig inte bättre än att jag var bosatt på en relativt liten ort, så att arrangera dessa möten i min hemstad var ett fullständigt otänkbart alternativ. Nej tack, det skvaller som det skulle resultera i hade jag ingen som helst lust att bidra till! Det pratades redan tillräckligt mycket om mig; bland annat om att jag vid min ålder ännu var ogift och om min frispråkighet.

Är man, som jag, redan på andra sidan midnatt i livet och van vid att säga sitt hjärtas mening, är det alls inte förvånande att man i bagaget har ett omfattande galleri av kanske inte direkta ovänner, men indignerade medmänniskor, som mer eller mindre grundlöst tycker sig ha fått tårna påtrampade. Ja, ni vet, den där sorten som villigt utdelar ett hugg i ryggen så fort möjligheten yppar sig. Det var med andra ord av högsta vikt att utvärderingsträffarna förlades till annan ort.

Eftersom jag är en stor vän av effektivitet och logistik bestämde jag mig för att i ett svep avverka alla fyra herrarna under två på varandra följande dagar; en form av utdragen speeddejting skulle man kunna kalla det. Jag kontrollerade därför min kalender och skickade sedan utan desto mer fördröjning förslag på datum, plats och klockslag till var och en.

Enligt mina beräkningar skulle en och en halv timme per person vara tillräckligt för att avgöra om det var värt att höja insatsen – och, viktigast av allt, en inte outhärdligt lång tid om någon av herrarna skulle visa sig vara rena bottennappet. Med tanke på deras tydliga intresse var jag säker på att deras svar inte skulle låta vänta på sig särskilt länge.

3.

Typiskt nog drabbades vi av ett väderomslag samma förmiddag som jag satte mig på tåget till den ort jag valt som skådeplats för mina möten. Dagen före hade solen strålat från en hög och klar hösthimmel, men nu ösregnade det sedan de tidiga morgontimmarna. Jag hade tvingats revidera min initiala plan att ta en uppfriskande – och välbehövlig – promenad till stationen och istället nödgats beställa en taxi.

Fritte, droskkusken, är som de flesta andra i min hemstad en gammal bekant, och vi småpratade glatt under den korta färden. Som tur var hann han aldrig undra över vart jag var på väg, för något prefabricerat svar hade jag inte på lager. Men nog visste jag att min avresa ändå skulle föranleda ett och annat ögonbryn höjt i förvåning och att det skulle ventileras ”på byn”. Det enkla faktum att jag reste från orten en helt vanlig vardag var näring nog för skvallercirkusen.

När jag steg ombord på tåget fanns det bara tre personer till i samma vagn, och dessa var dessutom för mig fullständigt okända människor, vilket passade mig perfekt. Det fanns således ingen risk att jag skulle fastna med någon pratglad bekant och det stod mig även fritt att välja sittplats. Jag valde, min vana trogen, ett säte vid fönstret, vänt i färdriktningen. Inte för att jag har anlag för åksjuka, utan helt enkelt för att jag föredrar att se vad som ligger framför mig. Det slog mig att detta stämde väl överens med mitt

nya liv; att hellre blicka framåt mot vad som komma ska än att stirra sig blind på det som varit.

När jag fått av mig kappan och satt mig till rätta plockade jag ur min portföljliknande handväska fram fyra relativt välfyllda plastfickor. Vardera kandidaten hade en egen, vilken innehöll utskrifter av vår korrespondens, bild eller bilder av objektet i fråga samt mina egna kommentarer. Det var dags för en sista genomgång och jag ägnade hela restiden åt denna syssla, medan åkermark, tät skog och mindre samhällen rusade förbi utanför de regnvåta fönstren.

Erik, lantbrukaren, skulle jag av tidsmässiga skäl träffa redan i centralstationens kafeteria kort efter min ankomst. Jag hade sett filmen *Grabben i graven bredvid* och hade därför full förståelse för att det för en mjölkbonde kan vara svårt att vara borta från gården särskilt länge. För övrigt visste jag med mig att jag skulle vara våldsamt kaffesugen efter resan, så att sammanstråla i kaféet tedde sig som ett ypperligt arrangemang.

Jag hade dock, för säkerhets skull, reserverat en hel halvtimme före vårt möte för ett besök till damrummet. Min ålder och livserfarenhet till trots har jag nämligen en förarglig tendens att bli olidligt kissnödig om jag blir lite nervös, plus att man ju aldrig kan veta om ett oförutsett behov av ”nummer två” också infinner sig ...

Och nervös det var jag, som vilken normalt funtad kvinna som helst i samma situation. För tänk om jag i hans tycke till exempel var helt fel klädd? Tänk om jag plötsligt drabbades av tunghäfta ... eller började pladdra på som en hysterisk vettvilling? Eller – värsta tänkbara scenario – tänk om jag blev förtjust i honom, men han inte i mig?!

Jag drog mina svettiga handflator längs byxbenen och öppnade ännu en knapp i blusen. Hu, så varmt det plötsligt hade blivit ...

En dieselmängd, fuktig och lätt kvalmig vägg av dålig luft mötte mig när jag klev ner på perrongen, där det formligen kryllade av människor. För en stund blev jag stående som paralyserad av folkvimlet, ljuden och lukterna. Det var ett bra tag sedan jag varit utanför hemstadsgränserna och jag blev därför lite överrumplad av denna ovana storstadspuls. Hemmavid kan vi till exempel inte skryta med särdeles många invandrare av första generationen.

På den manliga sidan har vi Ikram från Pakistan, som sedan femton-sexton år driver en omtyckt pizzeria, Mansoor från Iran, som är läkare men för tillfället jobbar som städare på skolan i väntan på sin svenska legitimation, och så nytillskottet Mogabe från Kenya, som för någon månad sedan värvades till vårt lokala division III-lag i fotboll.

Representanter för det täckare könet är Jenny från USA, som är hemmafru och gift med stans optiker, och min alldeles utomordentliga hårfrisörska, Jaana från Finland. Utbudet är således aningen begränsat, och man kan därför med fog säga att jag är rätt ovan vid en storstads mångkulturella sammansättning. Jag kom därför på mig själv med spärta upp ögonen i förvåning där jag stod på perrongen.

Snart nog återfick jag dock fattningen och lyckades lokalisera hänvisningsskylten till stationens toaletter och satte mig med bestämda steg i rörelse åt det hållet.

4.

På den rymliga, vitkalkade damtoaletten var det till min häpnad både helt, rent och klotterbefriat. Det fanns till och med pappershanddukar i hållarna och samtliga tvålautomater tycktes försedda med innehåll; en högst oväntad och positiv överraskning.

Efter en kort sittning i ett av de trånga båsena, påföljande handtvätt och kontroll av att inget toalettpapper klibbat fast under skorna, ställde jag mig framför helfigursspeglarna och granskade min reflektion. Med huvudet lite på sned gjorde jag mitt bästa för att se mig själv med främmande, kritiska ögon. Det var svårt. Har man fyllt sextio är man rätt fast i den bild man skapat av sig själv och det jag såg var följande:

En kortvuxen, högbarmad dam med gråblont, rakt hår klippt i en klädsam bob i nivå med käklinjen. En ledig men skraddad plommonlila kavaj, buret ovanpå en enkel skjortblus ton-i-ton, dolde effektivt att midjemåttet gärna kunde vara ett eller ett par nummer mindre. Till detta ett par tunna, mörkt marinblå slacks i ett ylletyg med fin lyster och vackert fall. På fötterna pumps med hälsovådligt höga klackar. Det sistnämnda ett offer man får bereda sig på att göra, när man i strumplästen mäter blott 157 centimeter.

På det hela taget tyckte jag faktiskt att jag såg riktigt bra ut. Jag har aldrig varit mycket för makeup och hade på morgonen nöjt mig med lite mascara på fransarna och en för detta tillfälle nyköpt läppglans som matchade blusen. Glansen bättrade jag nu på, strök

håret bakom öronen och borstade bort några vilsekomna strån från axlarna.

Efter en sista, kritisk blick mot spegeln ansåg jag mig, nykissad och allt, redo för Erik. Därmed sköt jag upp damrumsdörren och styrde med bultande hjärta stegen mot kafeterian och det väntande rendezvouset.

Jag hade väl tagit mig nästan halvvägs när synfältet helt oförhappandes tycktes ändra form. Det var som att betrakta omgivningen genom en kameralins, där skärpan fanns bara på en liten punkt i mitten och det omkringliggande löstes upp i ett enda blurr. Samtidigt slog ett våldsamt illamående till och jag tvärstannade.

Kallsvettig och med stapplande steg vände jag tillbaka till den relativa tryggheten i damrummet, där jag stängde in mig i ett toalettbås och säckade ihop på sittringen utan att först fälla ner locket. Hela världen gungade och jag lutade mig framåt med huvudet mellan knäna.

Efter en stund drog sig kväljningskänslan tillbaka och jag vågade mig på att sätta mig upp. Synskärpan hade återgått till det normala och svindelkänslan var borta. Men jag kände mig matt i knäna och öppnade därför handväskan och halade fram min fars gamla fickplunta av silver, som jag i morse – för alla eventualiteters skull – fyllt med dry martini. Detta var definitivt en eventualitet, slog jag fast, och skruvade av korken. En blick på klockan gav vid handen att jag hade några minuter till godo, så jag klunkade glupskt i mig mer än halva innehållet före jag lämnade båset.

Alkoholen värmdes som eld i magsäcken och med ens kände jag mig kolugn. Seså, uppmanade jag mig själv, nu går du och får det överstökat! Så jag stoppade i mig en minttablett för att kamouflera alkoholdoften, rätade på ryggen och styrde med högburet huvud spikrakt mot kaféets entré. I kön vid kassan skymtade jag en man,

som måste vara Erik. En sån tur! Jag hade inte velat vara först på plan.

5.

Mannen hade just plockat fram sin plånbok för att betala när jag gled upp bredvid honom. På hans bricka fanns en mugg ångande te, en väl tilltagen smörgås med köttbullar och rödbettsallad, en mazarin samt ett wienerbröd av kvarnhjulsformat.

Minus för teet, plus för dubbelt upp från konditorisidan, tänkte jag, som är en inbiten koffeinstein med en extremt svårbemästrad dragning till söta bakverk. Jag sträckte mig fram och knackade honom lätt på axeln.

”Hej! Är det du som är Erik?” Mannen vände sig om.

”Jomennisst!” log han brett, och jag noterade med tillfredsställelse att garnityret såg ut att vara hans eget och dessutom välskött. ”Låt mig bara betala, så kan vi hälsa ordentligt sen”, fortsatte han. Kön var lång och man kunde ana en växande irritation över det stopp jag orsakat.

”Jo, ta och gör det. Jag letar upp ett ledigt bord under tiden.”

”Jamen, du själv då?” frågade han. ”Ska inte du ha något?”

”Jodå, men det är ingen brådska. Vi sätter oss först, så går jag och handlar något sen.”

Jag lokaliserade snabbt ett ledigt bord för två och hade hunnit slå mig ner när han kom kryssande mellan borden med sin bricka. Det syntes att detta var en man som under ett helt liv ägnat sig åt tungt kroppsarbete; axlarna var breda som en brottares och nacken kraftig som på en tjur. Han såg helt enkelt stabil ut.

Det kortklippta, gråsprängda håret doldes denna gång inte under någon keps, och han var ledigt klädd i rena jeans och en prickig islandströja. Runt halsen hade han knutit en blå, paisleymönstrad snusnäsduk och helhetsintrycket var pojkaktigt och charmigt. *So far so good*, tänkte jag och log inbjudande. Antagligen något mer fåraktigt än normalt, för vid det här laget hade den nyss inmundigade alkoholen hunnit omsätta sig i praktiken.

”Är det ledigt här?” frågade han med en spjuveraktig glimt i ögonen.

Ser man på! Precis som mejlen låtit antyda var detta helt klart en man med sinne för humor, och jag visade genom att sträcka fram handen att han var välkommen att slå sig ner.

”Går du ofta hit?” fortsatte han, när han ställt ner brickan och bjöd mig sin framsträckta högernäve.

Det varma leendet och den medvetet stereotypa frågan till trots anade jag i hans ord en underström av allvar, vilket egentligen var fullt förståeligt. För vad visste egentligen denne man om mig eller jag om honom? För hans vidkommande kunde jag lika väl vara en luttrad bordellmamma som den ordningsamma redovisare jag utgivit mig för att vara. Och han, den jordnära mjölkbonden in spe, kunde ju de facto vara samtidens egen motsvarighet till självaste Jack The Ripper. Men risken var liten.

”Nej, vet du vad!” svarade jag därför med ett skratt, och spärade i överdriven förvåning upp ögonen. ”Vem tar du mig för egentligen?”

Handen som kramade min var stor och varm och handslaget fast; så långt från sladdrig, fuktig disktrasa man bara kan komma. Plötsligt blixtrade en tanke förbi: Jag undrade hur den skulle kännas mot naken hud. Skrovlig? Hårdhänt ... eller helt ljuvlig?

”Äh, jag bara skojade förstår du väl? Ett fånigt försök att lätta upp stämningen helt enkelt. Förlåt!” Han log igen och fångade in

min blick. ”Det är ju trots allt lite nervöst att träffa helt nya människor för första gången, inte sant?”

Hans irisar hade en ovanlig färg, noterade jag. Varmt gyllenbruna. Som blänkande ekorrskinn.

”Jo, visst är det”, instämde jag, och reste mig snabbt med kinderna glödande av en plötslig, knappast klädsam rodnad, som börjat i brösthöjd och snabbt letat sig ända upp till hårfästet. ”Jag går och köper en kopp kaffe åt mig, men börja du, så inte ditt te hinner kallna.”

Inom mig svor jag, hyfsat säker på att han av kulörmässiga skäl nu tog mig för en äkta klimakterietant. Karl'n kunde ju inte veta att jag stressat mig till en förtida menopaus redan i början av de fyrtio! Inte heller att jag passerat den lika snabbt och lätt som andra genomlider en sommarsnuva. Några nattliga svettningar och vallningar under dagarna var det aldrig tal om, och vad humöret beträffar ... tja, inte vet jag. Är man, som jag, rätt amper från början kan det vara knepigt att uttala sig om den saken.

”Nej, snälla, låt mig fixa det!” sa han, och gjorde en ansats att resa sig från stolen.

”Ingalunda!” svarade jag hastigt. ”Jag har ju kunnat sitta och koppla av på tåget, medan du har kört långt den här morgonen. Det är dig väl unt att få fika i lugn och ro.” Jag kastade ett getöga mot kön, som faktiskt minskat i omfång. ”Det tar bara några minuter så är jag tillbaka, så seså, börja nu bara!” Jag nickade mot hans bricka. ”Den där smörgåsen ser förresten rysligt god ut. Jag tror jag tar en likadan.”

Med ett stadigt grepp om handväskan begav jag med mindre stadiga steg mot försäljningsdisken, ivrigt fläktande mig med handflatan. En sval dusch hade inte suttit fel, men jag fick väl nöja mig med ett stort glas isvatten, förslagsvis innanför blusen.

6.

Erik visade sig vara extremt lättpratad och underhållande, och nämnde till min utesägliga lättnad varken dansbandsmusik eller gamla jänkarbilar en endaste gång. Av detta drog jag slutsatsen att han trots allt inte var en riktig fanatiker. Ja, ni vet, en sån som äter, sover och – *pardon my French* – skiter sina hobbyer.

Faktum var, att vi hade så hejdlöst trevligt i varandras sällskap att jag skrattade till och med när jag spillde rödbetsallad på min kavaj. Allt var helt enkelt roligt, och plagget var trots allt plommonfärgat, så vad spelade väl en liten rödbetsfläck för roll i den stora konkursen?

Tiden rann snabbt iväg. Jag hade just hämtat en tredje kopp kaffe och kommit fram till att jag gärna ville spendera ytterligare tid med honom, när han plötsligt meddelade att han måste ge sig iväg.

”Redan?” frågade jag snopet, och sjönk ner på min plats. Den tidigare, lättsamma glättigheten var som bortblåst.

”Ja, hur tråkigt det än är så måste jag faktiskt hem nu”, svarade han. ”Lotta väntar på mig och just idag duger det inte att komma för sent.”

Lotta? Jag stelnade till och slutade röra i koppen. Vilken jävla Lotta? Hade han trots allt ljugit om sitt civiltillstånd, den skithögen? Men varför i herrans namn avslöja sig i så fall? Det verkade ju mer än korkat.

Erik noterade min förvåning och gav ifrån sig ett lågmält skratt. ”Nej, nej, nej, Solveig! Det är inte som du tror. Inte alls”, sa han och grabbade tag i min lediga hand.

Jaså, inte? tänkte jag, drog åt mig handen, la med visst besvär armarna i kors över min imponerande barm och frågade så där beskt som bara en luttrad kvinna kan: ”Nähädu, så hur är det då, det där som inte är som jag tror?”

Man hade kunnat stöldmärka cyklar med min röst, så syrlig var den. Samtidigt örfilade jag mentalt upp mig själv för att han så lättvindigt lyckats läsa mina tankar. Här gällde det för sjuttisiken att behålla övertaget, inte att med blåljus och sirener signalera besvikelse som en oerfaren fjortonåring! Hela idén med det här fördömda dejtingprojektet var ju att jag skulle ta för mig, inte att jag skulle vara den som dukade upp en bildlig festmåltid och frikostigt stod för fiolerna. Skärp dig för tusan, kvinna! beordrade jag mig själv.

”Ja, jag förstår på din reaktion att jag glömt att berätta att tiken min heter Lotta”, sa Erik, och fortsatte snabbt: ”Men som du i alla fall vet, så är hon ju till åren, stackar’n, och veterinären ska komma idag.”

Här blev han alldeles blank i ögonen och jag förstod direkt vad som komma skulle; den ålderstigna jykkens stund på jorden var synbarligen till ända.

”Nämen, så tråkigt! Varför sa du inte det direkt?” utbrast jag bestört, och fattade i min tur hans hand.

Oseende stirrade Erik på våra händer; hans stor och grov och min liten och späd, med en relief av blå åsar. Gamla människors händer, kom det för mig. En inte helt angenäm tanke, som jag snabbt sköt ifrån mig.

”Nja ...” Han drog på ordet och det uppstod en paus före han fortsatte: ”Vi hade ju så trevligt och jag ville ju liksom inte förstöra

den goda stämningen med såna sorgligheter.” Han lyfte blicken och i den kunde jag redan läsa saknaden efter hunden. ”Men det är det enda rätta. Hon är gammal och trött och sen förra veckan orkar hon inte längre gå ut själv. Fast även om jag vet att det är dags, så gör det ont ändå.”

”Det förstår jag mer än väl”, svarade jag, ”och vi behöver inte orda mer om saken. Seså, ge dig iväg nu, så du inte kommer för sent!” Jag släppte mitt grepp, reste mig upp och sträckte ut armarna. ”Men först får du allt komma hit och ge mig en kram!”

Med denna trevande ömhetsbetygelse avklarad skildes vi åt efter att ha utbytt löften om att försöka träffas igen så snart som möjligt. Jag förblev stående och såg honom lufsa iväg mot utgången tills han inte längre gick att urskilja i myllret av människor. På något vis kändes luften runt mig märkligt tom efter att han gått. Men det var som det var med den saken och det var under inga som helst omständigheter värt att gräma sig. För övrigt var dagen långt ifrån slut.

Klockan hade dock hunnit bli någon minut före elva och den senaste timmens generösa kaffepimplande hade börjat göra sig påmint. Jag plockade därför raskt ihop mitt pick och pack för att återgå till basen, vilket i det här fallet var liktydigt med stationens damrum. Med gott om tid till nästa träff fanns det således utrymme för en välförtjänt styrketår och en stillsam promenad till mitt hotell.

Ånyo inlåst i ett toalettbås gjorde jag i maklig takt slut på innehållet i pappas plunta medan jag begrundade mitt nyss avklarade möte. En alltigenom rekorderlig karl verkade det som. Och exteriören var det heller inget fel på! Enda kruxet var egentligen hans ansenliga längd. Men den var definitivt en bisak i sammanhanget, och enligt mina tidigare erfarenheter fullständigt betydelselös när man väl intagit horisontalläge.

Japp, fastställde jag, den mannen var jag fullt beredd att provköra. De återstående kandidaterna fick sannerligen lov att vara någonting alldeles i hästvåg för att Erik skulle behöva känna sig hotad. Särskilt som hundodören nu skulle vara tacknämligen ute ur bilden.

7.

Solgasset som kastade sig över mig när jag steg ut från stationsbyggnaden var smärtsamt skarpt och jag blev tvungen att ställa ner min lilla övernattningsväska på trottoaren för att gräva fram mina solglasögon. De var nya för året och Jenny, optikerhustrun, hade beredvilligt stått till tjänst som smakråd när jag köpte dem. Hemma skulle jag rent ut sagt ha känt mig korkad om jag visat mig i dem bland folk, men i storstan kändes de alldeles rätt. Som den omtalade pricken över i:et, om man så säger.

De har sotsvarta glas och breda, mörkt vinröda skalmar, varav den högra pryds av en liten blomformation av bergskristaller som glittrar lyxigt i ljuset. Så fort jag sätter dem på mig hamnar den trista, vanliga Solveig i skymundan och jag förvandlas till en superstjärna. Någon i klass med Lauren Bacall, som jag i hemlighet storligen beundrar. Jaana, min frissa, har för övrigt lyckats enormt bra med att kopiera Laurens enkla, klassiska klippning.

Fast det är klart, i motsats till mig har fru Bacall alltid varit både lång, smal och relativt plattbröstad. Men de nya solglasögonen får mig faktiskt att känna mig några centimeter längre, även om de inte förmår trola bort mitt bystmått eller min trivselrondör.

Till min förtrytelse har jag redan för länge sedan nödgats medge att mamma – salig i åminnelse – haft fullständigt rätt i sin livslånga predikan, den om att det är de små, små detaljerna som gör ”det”. Hur irriterande det än må vara att ge sin mamma rätt, är

denna moderliga visdom inte desto mindre sann. Tjurskallig som jag kan vara, unnade jag henne däremot aldrig nöjet att få höra mig erkänna det. Någon måtta får det allt vara, och en liten revolt är också en revolt.

Av samma orsak blåvägrar jag än i denna dag att hänga tvätt enligt hennes direktiv, med tvättlinan under armhålorna på t-skjortor och handdukar och lakan vikta på mitten. Priset jag får betala är uttöjda trikåfällor och sneddragna hemtextilier, men det har jag lärt mig leva med.

Nåväl, sålunda dold bakom mina ”rätta” accessoarer tog jag ett stadigt tag i väskan och trippade i svassig, bästa filmstjärnestil iväg. Henric, vinentusiasten, skulle bli näste man till rakning. Vi skulle ses klockan två för en sen lunch på en kvarterskrog i närheten av hans lägenhet, men fram till dess hade jag närmare tre timmar till mitt förfogande.

Först av allt skulle jag checka in på hotellet och sedan roa mig med att strosa i butiker. Det var minsann inte igår jag tillåtit mig att shoppa runt, och om plast kunnat rosta hade mitt VISA-kort gjort det för länge sedan.

Hotellet jag valt låg på en sidogata till ett av stans större affärsstråk. När jag roterade in genom karuselldörren var lobbyn ett enda kaos av högljutt tjattrande, kamerabehängda japaner och jag kom att tänka på Sven Jerrings klassiska radioreferat från OS i Berlin 1936: ”Japaner, japaner, japaner ...”

Ja, nu är jag ju inte så gammal att jag själv hörde den sändningen i realtid. Det gjorde däremot min far, och han hade, som ungdomarna brukar säga, snöat in på detta legendariska uttalande. Jag har med andra ord fått höra det både till lust och leda, men det har sällan passat så ypperligt som vid det här tillfället.

En fördel med japaner är att de är småvuxna, så för ovanlighetens skull kände jag mig plötsligt reslig i mina nästan decimeter-

höga klackar. Detta innebar fri sikt över församlingen, och jag noterade att det förvånansvärt nog inte var någon kö vid receptionsdisken. Med visst besvär lyckades jag armbåga mig fram och anmäla min ankomst.

Rummet låg på sjätte våningen och hade nummer 606. Ser man på! tänkte jag, och flinade brett när jag stack in nyckelkortet i låset. Eftersom jag vid väl valda tillfällen tillåter mig att tro på ödet lät just denna numeriska kombination mer än löftesrik.

Jag ödde ingen tid på att packa upp mitt ringa bagage, utan sparkade bara av mig skorna och slog upp dörren till minibaren för en inventering.

Kylskåpet visade sig välfyllt, så jag nappade utan betänkligheter åt mig två flaskor Gordon's Gin och en burk bitter lemon. Vid det här laget hade jag bestämt mig för att hålla dagens promillehalt på en jämn och behaglig nivå och blandade mig raskt en stadig drink på hälften alkohol, hälften läsk. Sedan slog jag upp de franska fönstren och sjönk ner på sängen.

Långt där nere brusade trafiken och vinden som lekte sig in genom fönstret hade en höstlig skärpa och kändes rätt kylig. Det fick mig att huttra till, och i rent medicinskt syfte skyndade jag mig därför att tömma glaset i ett enda svep.

Efter en snabb tandborstning steg jag ut i hotellkorridoren och stängde dörren bakom mig. Tiden var kommen för mig och mitt kreditkort att göra stan, och jag visste precis vart jag skulle gå allra först.